

Ліна Василівна Костенко (народилась 19.03.1930 р.)

Ліна Василівна Костенко народилась в сім'ї учителя на Київщині в м. Ржищів. З шести років жила в Києві, де її застала війна. Ці дитячі враження запали в душу дитини і волились пізніше в вірші

Мій перший вірш написаний в окопі,
на тій сипкій од вибухів стіні,
коли згубило зорі в гороскопі
моє дитинство, вбите на війні.
Лилась пожежі вулканічна лава.
Горіла хата. Ніч здавалась днем
І захлиналась наша переправа –
Через Дніпро – водою і вогнем.

Після школи якийсь час навчалась в Київському педінституті, а потім вступила до Московського літературного інституту імені М. Горького, який закінчила в 1956 році з відзнакою.

Про студентські будні, прогулянки на лижах, про життя пише в вірші «Підмосковний етюд». В студентські роки почала друкуватися в газетах, журналах, молодіжних альманахах. За рік після закінчення інституту видала **першу збірку «Проміння землі» (кінець 50-х років) 1957 р., 1958 р. збірку «Вітрила».**

Вона влилась в поезію п'ятидесятників, пору з такими поетами як В. Симоненко, І. Драч, М. Вінграновський.

І як говорить її донька, Оксана Пахльовська, «мамина поезія з самого початку, від перших віршів, була бунтом. Бунтом особистості, повстанням духу...».

Система забороняла українську історію, запропонувавши взамін оптимістичну, агресивну і недовірливу фальсифікацію.

Л. Костенко писала історію свого народу, історію його трагедій і прозрінь, вона відкривала людям очі, повертала нації гідність. Твори її не дозволяли друкувати, вони переписувались від руки, серед таких творів був її історичний роман в віршах «Маруся Чурай».

Життя її в цей час було важким, а вона вже мала сім'ю, дітей – доньку Оксану і сина Василя.

Л. Костенко – смілива жінка, бо рішилась народити сина в розгул чуми проти неї.

Це була її віра в життя в його неперервність. Донька згадує, як було важко мамі : «В 60 році коли я була в м. Ржищеві, де був мій дід мені було дев'ять років я ходила коло грядки з суницями і заклавши руки за спину, грала в тюрму. Ось приходять «вони», але нікому нічого не скажу. Мама була у Львові на судах. Я її жду.

Л. Костенко – єдина із членів Спілки письменників у 1968 році уголос протестує проти вводу радянських військ у Чехословаків, незважаючи на загрозу арешту.

В 1980 році після видавничого пекла «Неповторності» - під загрозою, вона вирішила оголосити другу голодовку (перша була влітку 1976 року після 16 років не друкування в «Літературній Україні»).

Чоловік казав: «Ліно, в тебе ж діти!». Мама відповідала: «Діти мені простять». Але діти для неї були головним, а потім робота.

По відношенню до дітей в неї свій метод виховання – свобода особистості (раділа і підтримувала вірші брата, раділа його захопленню театром, підтримала його рішення бути математиком).

Змалечку привчала дітей казати тільки правду і абсолютно нам довіряла ».

У своїй творчості часто зверталась до теми свого дитинства, обпаленого війною, з щирою любов'ю малює образи дітей-підлітків. Її вірші вражають своєю задушевністю, теплотою, щирістю.

Великим дивом було те, що в 1987 році вона видала книжку-вірш для малюків «Бузиновий цар».

Поет строгої мислі і – поезія для дітей?

У нас часто дивовижно-примітивне уявлення про дитину.

Багатьом здається – що воно там розуміє.

Вірші Л. Костенко адресовані дітям – ніжні і насамперед сповнені змісту.

У 1987 році за першу книжку для дітей «Бузиновий цар» одержала Державну премію УРСР імені Т.Г. Шевченка.

В казці, яка написана в традиції класичних зразків відображається природознавчий цикл в природі: події зображаються «від весни до весни». Починається з літа, це не невипадково, бо літом все відкрите, все для людини, як і сама поетеса.

В казці немає дидактичних навчань, але вона виховує в дітях чисті, добрі почуття, вона виховує непомітно.

Важливою рисою віршів поетеси є виховання любові до рідної України, до рідної природи.

«Білочка восени», «Перекинуті шпаківні». Треба любити все навколо – бо це земля наших батьків і прадідів, треба бути спостережливим і допомагати тваринам і птахам в тяжку хвилину.